

האוצר של אבא

מולדובה

חי פעם איכר שהיו לו שלושה בנים. הוא היה איש קפדן וחרוץ ומעולם לא ישב ללא מעשה.

הוא עבד מבוקר מוקדם ועד ערב מאוחר, ולא הפסיק כדי לנוח. והבנים שלו היו גבוהים, יפים, חזקים, אבל לעבוד לא אהבו. אבא עבד בשדה, בגן, בבית, והבנים ישבו תחת העצים וקשקשו ביניהם על כל דבר, או הלכו לנהר דניסטר לדוג דגים. "מדוע אינכם עובדים? מדוע לא תעזרו לאבא אף פעם" שאלו השכנים. "למה לנו לעבוד?" היו עונים הבנים "אבא שלנו דואג, הוא נותן לנו הכל." וכך הם חיו שנה אחרי שנה. הבנים גדלו והאב הזדקן, נחלש ולא יכול היה

כבר לעבוד כמו קודם. עשבים צמחו בגן שלהם, ברקן כיסה את השדות, הבנים ראו זאת, אבל לעבוד לא רצו. "איך זה, בנים, אתם יושבים ללא מעשה?" שאל אותם אבא "כל עוד הייתי צעיר, עבדתי, ועכשיו הגיע זמנכם לעבוד." "נספיק עוד לעבוד" אמרו הבנים בתשובה לאבא. עצוב היה לאבא שהבנים שלו עצלנים כאלה, הוא חלה מרוב צער ונשכב במיטה. על כל המשפחה בא העוני. הגן לא הניב יותר, צמחו בו עשבים כה גבוהים שאת הבית קשה היה לראות..

ויום אחד הזקן קרא לבניו ואמר להם: "הנה בנים, הגיע זמני למות. ואיך עכשיו תמשיכו לחיות? הרי לעבוד אינכם רוצים וגם לא למדתם איך..". התכווצו לבבות של הבנים, הם התחילו לבכות. "אמור לנו משהו לפרידה, אבא, תן לנו עצה כלשהי!" ביקש הבן הבכור. "טוב!" אמר אבא "אגלה לכם סוד שעד עכשיו שמרתי ולא סיפרתי לכם. אתם יודעים שגם אמא שלכם עבדה תמיד בחריצות וידיה לא הפסיקו לנוע. במשך הזמן צברנו עושר עבורכם, ומילנו כד עם מטבעות זהב. הטמנתי אותו באדמה לא רחוק מהבית, רק עכשיו אינני

זוכר בדיוק באיזה מקום. חפשו את האוצר
וכשתמצאו אותו תוכלו לחיות בלי דאגות."
ואבא ניפרד מבניו ומת.

הבנים קברו את אבא, התאבלו, ואחר כך הבן
הבכור אמר:

"אין לנו, אחים, ממה עכשיו לחיות. לא נשאר
אפילו במה לקנות לחם. אתם זוכרים מה סיפר
לנו אבא על האוצר שהשאיר לנו? אז בואו
ונתחיל לחפש, איפה הוא הטמין את הכד עם
הזהב."

האחים לקחו אתים והתחילו לחפור חורים
קטנים בקרבת הבית. חפרו וחפרו, אך לא
מצאו את כד הזהב.

ואז אמר הבן האמצעי:

"אחיי! אם נמשיך לחפור כך, לעולם לא נמצא
את אוצרו של אבא. בואו ונחפור את כל
האדמה סביב הבית שלנו."

האחים הסכימו. שוב לקחו את האתים וחפרו
את כל האדמה סביב הבית, אבל את הכד לא
מצאו.

"הי!" אומר האח הצעיר "הבה ונחפור עוד
פעם, קצת יותר עמוק! אבא בוודאי הטמין את
הכד עמוק יותר."

האחים הסכימו. הם רצו מאוד למצוא את כד
הזהב!

והמשיכו בחפירה. האח הבכור חפר וחפר, ואז

האדמה נעשתה רכה ותפוחה. אבל את כד הזה ממילא לא מצאו.
"אז מה?" אמר האח הבכור "חפרנו חינם?
בואו ונתקע כאן קצת שריגי גפן."
"נכון" אמרו אחיו "לפחות הטרחה שלנו לא

האת שלו נתקל במשהו קשה וגדול. לבו התחיל לדפוק חזק והוא קרא בשמחה לאחים:
"בואו הנה, מצאתי את האוצר של אבא!"
האחים, האמצעי והצעיר, באו אליו בריצה ועזרו לו לחפור. הם עמלו ועמלו אך במקום כד הזה הוציאו מהאדמה אבן גדולה.
התאכזבו מאוד האחים ואחד אמר:
"מה נעשה עכשיו? הרי לא נשאיר את האבן באמצע הגן. ניקח ונזרוק אותו רחוק יותר!"
וכך עשו. לקחו את האבן, זרקו אותו רחוק וחזרו לחפירה. עבדו יום שלם, שכחו לאכול, שכחו לנוח!
עוד פעם חפרו את כל האדמה סביב הבית.

תהיה לשווא."

נטעו כמה שריגי גפן באדמה הרכה והתחילו
לטפל בהם. לא עבר זמן רב וסביב הבית צמח
כרם עם גפנים נהדרים. על הזמורות תלויים
היו אשכולות ענבים כבדים כמו זהב.
האחים בצרו ייבול יפה, השאירו כמה שצריך
לעצמם ואת היתר מכרו וקיבלו הרבה כסף
תמורתם.

ואז אמר האח הבכור:

"הנה, אחים, מצאנו כד עם זהב שעליו דיבר
אבא שלנו לפני מותו. לא לשווא חפרנו את כל
האדמה הזו. מצאנו בה אוצר יקר."
"נכון" אמר האח האמצעי "נמשיך לטרוח על

האדמה שלנו. היא תחזיר לנו זהב."

ומאותו הזמן האחים התחילו לעבוד ביחד,
ובכל סתיו היו מוצאים אותו כד הזהב שעליו
דיבר אבא שלהם.